జప యజ్ఞములందె జన్మలన్నియు పోయె
మనసు కుదురదాయె మానవునకు
జప యజ్ఞములు సలుప జన్మమిడేరునా
మనసు నిలుపకున్న మందమతికి.

దివ్యాత్మ స్వరూపులారా!

యజ్ఞయాగాది క్రతువులకు, దానధర్మాది కర్మలకు, జపతపాది సాధనలకు ఆలవాలమై పుట్టినిల్లుగా, పెట్టిన పేరుగా ప్రసిద్ధిగాంచిన త్రేతాయుగమునందు మానవత్వాన్ని ప్రకటించే నిమిత్తమై, దివ్యత్వాన్ని వ్యాపింపచేసే నిమిత్తమై జనక చక్రవర్తి గొప్ప యజ్ఞమును ప్రారంభించాడు. అనేకమంది మునులను యోగులను, రాజయోగులను, పండితులను ఆహ్వానించాడు. వీరి ద్వారా యజ్ఞము అత్యంత వైభవముగా దిగ్విజయముగా జరిపాడు. కడపటి దినము గొప్ప సమావేశము జరిపాడు ఈ జనక చక్రవర్తి. ఇందులో ఎవరైనా బ్రహ్మవేత్త ముందుకు రావలెనని ప్రార్థించాడు. అనేకమంది మునులందు, మహర్షులందు కొంత సంశయములు ప్రారంభమైనాయి. కాని ఎట్టి సంశయము లేక ధైర్యముతో యాజ్ఞవల్క్యుడు ముందుకు వచ్చాడు. జనక చక్రవర్తి దీనికి పూర్వమే ఏర్పాటు గావించుకొన్నట్లుగా వేయి గోవులను సర్వాలంకారముగా ఉంచి వాటిని ఈ బ్రహ్మవేత్త తీసుకుని పోవలెనని ఆశించాడు. ఈ మాటలను విన్న తక్షణమే తన శిష్యులను లేపి ఈ గోవులను తన ఆశ్రమమునకు తీసుకుపొమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు. యజ్ఞమునకు యజమాని అయిన అశ్వలుడు లేచి యాజ్ఞవల్క్యా! నీవు బ్రహ్మవేత్తవన్నదానిని ఋజువుపరచిన తర్వాతనే ఈ గోవులను నీవు తీసుకొని పోవుటకు అధికారమున్నది గాని, అట్లు ఋజువు చేయుటకు పూర్వము నీకు ఈ గోవులను తీసుకొని పోవుటకు అధికారము లేదు. అని అడ్డగించాడు.

దీనిని పురస్కరించుకొని యాజ్ఞవల్క్యుడు అనేకమంది పండితులను ఋషులను అనేక విధములుగా ప్రశ్నిస్తూ వచ్చాడు. ఎవరూ ఈ యాజ్ఞవల్క్యుని యొక్క ప్రశ్నలకు సరైన జవాబులివ్వలేకపోయారు. ఈ విధంగా సభ నిశ్శబ్దంతో, నిర్మలమైన భావముతో నిలచి వుండిన సమయములో అశ్వలుడు లేచి 'మృత్యువును అధిగమించుటకు ఏది మార్గము?' అని అడిగాడు. దానికి యాజ్ఞవల్క్యుడు 'వాక్కు' అని జవాబిచ్చాడు. ఈ వాక్కే అగ్ని. వాక్కు ద్వారా అగ్ని సహాయముతో, అగ్నిరూపముతో మృత్యువును అధిగమించవచ్చును అన్నాడు. ఈ అధిగమించుటయే ముక్తి యని, ఇది అతిముక్తి యని కూడా జవాబిచ్చాడు. దీనికి సరైన రీతిగా జవాబు చెప్పమని మరొకతూరి ప్రశ్నించాడు

అన్వాలుడు. పుట్టినప్పుడు తల్లి గర్భము ఒక అగ్నిగుండము. దానియందే యీ శరీరము అనేక విధములైన అంగములతో కూడి వుంటుంది. గర్భాగ్ని అంతమొందిన తరువాత చితాగ్ని యీ శరీరాన్ని భస్మముగావిస్తుంది.

రూపములను గావించునది అగ్నియే. రూపములను నిర్మాలము గావించునది అగ్నియే. అగ్నికి మించినది మరొకటి యీ జగత్తునందు లేదని జవాబిచ్చాడు. ఇంకనూ యీ సభయందున్న వారు యీ బ్రహ్మవేత్త అనేదానిని సరైన రీతిలో ఋజువు గావించే నిమిత్తమై అనేకమంది అనేక ప్రశ్నలు వేస్తూ వచ్చారు. తదుపరి ఉద్దాలకుడు లేచాడు 'యాజ్ఞవల్క్యా! గ్రహాలు ఎన్నియో చెప్పగలవా?' అని అడిగాడు. ఈనాడు రాహువు, కేతువులని యిలాంటి గ్రహములంతా మనము వుచ్చరిస్తూ వుంటాము. ఆనాడు యీ పేర్లు లేవు. అప్పుడు యాజ్ఞవల్క్యుడు ప్రాణము, వాక్కు, జిహ్వ, కన్ను, చెవులు, చేయి, మనసు, చర్మము యివియే అష్ట గ్రహములన్నాడు. దానితో ఉద్దాలకుడు కూర్చున్నాడు. ఆనాడు జనక చక్రవర్తి కొలువునందు అద్వితీయమైన పండితురాలు, గొప్ప జ్ఞానవేత్త, మహాసాధ్వమణి గార్గి. ఆమె సున్నితమైన స్వరముతో, మధురమైన వాక్కులతో 'యాజ్ఞవల్క్యా! దేవతలెందరో నీవు చెప్పగలవా?' అని అడిగింది. మంచివారి నుండి మంచి మాటలే వస్తూ వుంటాయి. ఆయన యిట్లా విచారించక 3,306 మంది దేవతలని జవాబిచ్చాడు. అప్పుడు గార్గి యింకను యీ దేవతలను తగ్గించి చెప్పగలవా అని అడిగి తదుపరి యామె 33 మంది దేవతలతో నీవు దానిని ముగించమని ఆమె ప్రశ్నించేటప్పటికి 8 మంది వసువులు, 11 మంది రుద్రులు, 12 మంది ఆదిత్యులు, ఒక ఇంద్రుడు, ఒక ప్రజాపతి. ఇవే 33 మంది దేవతలు అన్నాడు. మరల యామె దానిని వదల లేదు. 'యాజ్ఞవల్క్యా 33 మంది దేవతల నుండి 6 మంది గా నీవు వారిని తగ్గించి చెప్పుటకు వీలవుతుందా?' అని ప్రశ్నించింది. చెప్పాడు. అగ్ని, వాయువు, ప్రకృతి, ఆదిత్య, ఆదిత్య మండలము, ద్యులోకమని జవాబిచ్చాడు. ఆమె మరింత తెలివితేటలు గల్గినది. ఆమె బ్రహ్మవేత్తనే. దానితో తృప్తిపడక దానిని మూడుగా మార్చటానికి వీలవుతుందా అని అడిగింది. త్రిలోకములే త్రిమూర్తి స్వరూపములన్నాడు. దేవలోకము, మానవలోకము, దైత్యలోకము. దేవలోకమునకు దమము, మానవలోకమునకు ధర్మము, దైత్యలోకమునకు దయ యివే దేవతలు అన్నాడు. కాని గార్గి అంత తృప్తి పడేటువంటిది కాదు. మరల ప్రశ్న వేసింది. దానిని రెండుగా మార్చటానికి సాధ్యమవుతుందా అని అడిగింది. ప్రాణము, అన్నము అన్నాడు. మరొక చిక్కు ప్రశ్న వేసింది ఆమె. 'రెండు దేవతలను ఒకటిన్నర దేవతగా మార్చటానికి సాధ్యమవుతుందా?' అనింది. సభలోనున్న పండితులు, ఋషులు యీ ప్రశ్నకు చాలా కంగారు పడ్డారు. దేవతలు యిద్దరు వుండవచ్చును ముగ్గురు వుండవచ్చును ఆరు మంది వుండవచ్చును. ఒకటిన్నర దేవత వుంటారా అని అందరికి ఒక అపోహ కలిగింది. మహా బ్రహ్మవేత్త కనుక యాజ్ఞవల్క్యుడు వాయువు అన్నాడు. ఆమె తిరిగి ప్రశ్నించింది. వాయువైతే ఒకే దేవత అవుతుంది గాని ఒకటిన్నర దేవత అవటానికి వీలులేదే అని

707108903

అని ప్రశ్నించింది. వాయువు సర్వపదార్థములందు వుంటుంది కనుక దానిని అదృశ్యమని అంటారు. అదృశ్యమనగా ఒకటిన్నర అని దానికి అర్థము. తదుపరి ఒక దేవతగా నీవు చెప్పగలవా అని అడిగింది. అదే ప్రాణము అన్నాడు. ఏకోహం బహుశ్యాం వున్నది ఒక్కటే అయినప్పటికి అనేక విధములుగా తానే రూపము ధరించి తనను తానే సంకల్పించుకొని భిన్నరూపములుగా రూపొందింప చేసుకుంటాడు. ఉన్నది ఒక్కటే అయినప్పటికి అనేకమంది విప్రులు దానిని అనేక రూపములుగా దర్శించి అనేక నామములు స్థాపిస్తారు. ఏకం సత్ విప్రా బహుధా వదంతి' ఉన్న సత్యం ఒక్కటే గాని దానిని అనేక రూపములుగా రూపొందింప చేసుకుంటారు. దానికి గార్గి చాలా సంతసించి యితను బ్రహ్మవేత్త. జనక మహారాజు ఆస్థానములో వుండటానికి వీలవుతుందని అద్వితీయమైన పండితునిగా రూపొందించవని ఆమె జనకుని ప్రార్థించింది. అంతటితో యాజ్ఞవల్క్యుడు తన ప్రసంగమును మానక అక్కడ అందరికి సుబోధగావించటానికి పూనుకున్నాడు.

తల్లి బిడ్డను ప్రేమిస్తుంది. బిడ్డ తల్లిని ప్రేమిస్తున్నాడు. భార్య భర్తను ప్రేమిస్తుంది. భర్త భార్యను ప్రేమిస్తున్నాడు. అన్న తమ్ముని ప్రేమిస్తున్నాడు. తమ్ముడు అన్నను ప్రేమిస్తున్నాడు. ఇదే విధముగనే కొంతమంది ధనమును ప్రేమిస్తున్నారు. కొంతమంది వస్తువులను ప్రేమిస్తున్నారు. కొందర విద్యను ప్రేమిస్తున్నారు. ఎవరి నిమిత్తమై వీరు ప్రేమిస్తున్నారు ఎవరు ప్రేమిస్తున్నారు? భార్య నిమిత్తమై భర్త భార్యను ప్రేమించటం లేదు. తల్లి తన బిడ్డ నిమిత్తమై తల్లి తన బిడ్డను ప్రేమించటం లేదు. ఎవరి నిమిత్తమై వారు వారిని ప్రేమిస్తున్నారో గాని ఒకరి నిమిత్తమై ఒకరు ఒకరిని ప్రేమించటం లేదని నిర్ణయము చేసినాడు. ఈ అనురాగములన్నియూ ఆత్మానురాగముతో కూడినవే. కాని దేహానురాగముతో కూడినవి కావు. ఇప్పుడు నేను వస్త్రమును ప్రేమిస్తున్నాను. ఈ వస్తువు నిమిత్తమై నేను యీ వస్తువును ప్రేమిస్తున్నానా, నా నిమిత్తమై నేను వస్తువును ప్రేమిస్తున్నాను. అదే విధముగనే ప్రపంచములో వున్న సమస్త పదార్థములను వ్యక్తులు ప్రేమిస్తున్నారంటే పదార్థముల నిమిత్తమై వస్తువును ప్రేమించటం లేదు. తమ నిమిత్తమై ఆ వస్తువును ప్రేమిస్తున్నారు. తమను తాము ప్రేమించుకోలుమనగా యేమిటి? తమ ఆత్మానురాగమునే తాము నిరూపిస్తూ వస్తున్నారు.

ఆత్మ అనగా ఏమిటి? వాక్కు, మనస్సు, ప్రాణము యీ మూడింటి యొక్క బృహత్తర స్వరూపమే. ప్రాణము ఎక్కడనుంచి వచ్చింది? మనస్సు ఎక్కడనుండి వచ్చింది? యాజ్ఞవల్క్యుడు చెప్పాడు, 'మానవుడు భుజించే ఆహారములో స్థూలమైనది మలరూపకముగను, అతి సూక్ష్మమైనది మనస్సు రూపకంగా రూపొందుతుంది. మానవుడు త్రాగే జలము ద్వారా అతి స్థూలమైనది మూత్ర రూపకముగను, సూక్ష్మమైనది ప్రాణరూపం ధరిస్తుంది. వాక్కు తేజోమయ రూపాన్ని ధరిస్తుంది. వాక్కు అనే తేజస్సు అన్నమయమైన దేహమును రసమయమైన ప్రాణంలో అంకితముగావిస్తుంది. మనస్సు, వాక్కు, ప్రాణము యీ

మూడింటి యొక్క ఉనికనే ఆత్మ అంటున్నారు కదా! ఆత్మ ఒకే రూపంగాని యీ మూడు కాదే అని గార్గి అడ్డుతగిలింది. అప్పుడు చెప్పాడు. నలుపు, తెలుపు, ఎరుపు యివి అగ్నికి సహజ గుణములు. ఈ మూడును వేరు కాదు. అగ్ని ఎర్రగా కనుపిస్తుంది. తెల్లని స్వరూపాన్ని ధరిస్తుంది. ఆరినప్పుడు నల్లని స్వరూపాన్ని పొందుతుంది. నలుపు రాత్రి యొక్క చిహ్నము. ఎరుపు ఉషస్సు యొక్క చిహ్నము. తెలుపు పగటి చిహ్నము. ఈ మూడింటియందు వున్న సూర్యుడు ఒక్కడే. ఇట్టి యేకత్వముగా వున్న ఆత్మ అనేక సమయములందు అనేక స్వరూపములను ధరిస్తుంది. కనుకనే ఆత్మ సంబంధమైన విషయాన్ని యెవ్వరూ కూడను యిట్టిది అట్టిది అని నిర్ణయించుటకు అధికారము లేదని గర్జించాడు.

ఐతే దానితో గార్గి తృప్తి పడక ఎన్నివిధములైన మనుష్యులు యీ జగత్తునందున్నారు అని మరొక ప్రశ్న వేసింది. నాల్గు రకములైన మనుష్యులు యీ జగత్తునందున్నారు అన్నాడు. ఒకటి మనుష్యదేవత. రెండు. మనుష్యమనిషి. మూడు. మనుష్యదైత్య. నాలుగు. మనుష్యపశువు. ఈ నాలుగు రకములైన మనుష్యులు యీ జగత్తునందున్నారని నిర్ణయించాడు. బ్రహ్మజ్ఞుడైన మనిషి దైవము. సత్యధర్మములతో కూడినవాడు మానవుడు అన్నాడు. బ్రహ్మజ్ఞత్వముతో వుండి, నిరంతరము బ్రహ్మభావమునే చింతిస్తూ సర్వత్రా కూడా బ్రహ్మమునే దర్శిస్తూ, స్వార్థము స్వప్రయోజనము లేకుండా కాలమును గడిపేవాడు బ్రహ్మజ్ఞుడైన మనిషి. సర్వులయందు వుండిన దివ్యత్వం ఒక్కటే అనే సత్యాన్ని గుర్తించి, రూప నామములు విసర్జించి నిత్యచైతన్యమును మాత్రమే అనుభవించే స్వభావము బ్రహ్మజ్ఞము. ఈ విధమైన ప్రవర్తనల చేత మానవత్వాన్ని అనుభవించేవాడు మానవదైవత్వమన్నారు.

మానవ మానవత్వము. సత్యము చేతను, ధర్మము చేతను తనకాలమును పవిత్రము గావించుకుంటూ, తనయొక్క కర్తవ్యకర్మలు నాచరించుకుంటూ, దానధర్మబ సల్పుకుంటూ మానవులతో సమత్వమైన జీవితాన్ని గడుపుకుంటూ, ఎవరినీ హింసించక, ఎవరినీ బాధించక సర్వులనూ ప్రేమిస్తూ, మానవతా విలువలైన యీ సత్యధర్మములను నిత్యమైన మార్గములో క్షణక్షణము మరువకుండా ఆచరిస్తూ వచ్చేవాడు నిజమైన మానవుడు.

సురాపానము గావిస్తూ తన యదార్థమైన మనసును మరచి తన్మయుడై, మత్తుడై, ఉన్మత్తుడై నోటికి వచ్చినట్లు యితరులను దూషించటము, యితరులను బాధించటము, హింసించటము, తనయొక్క స్వార్థమును జీవితమని భ్రమించినవాడు మానవదైత్యుడు.

ఆహార నిద్ర భయ మైథునములయందే తన జీవితమును గడుపుతూ తిండి తీర్థాదులే ప్రధానమైన లక్ష్యములని భావిస్తూ జగత్సంబంధమైన విషయములలో

దేనియందు ప్రవేశించక, విచక్షణా జ్ఞాన హీనుడై, దాన ధర్మములనే భావములు యేమాత్రము చింతించక, సత్యమార్గమంటే యేమిటో గుర్తించలేక, పశువుల వలె తన దేహము యొక్క భోగ భాగ్యములను మాత్రమే దృష్టి యందుంచుకొని జీవించేటువంటి వాడు మానవ పశువు అన్నాడు.

ఈ విధముగా బ్రహ్మవేత్త యైన యాజ్ఞవల్క్యుడు నిత్య జీవితములో మానవత్వములో వుండిన దివ్యరహస్యములను చక్కగా ఆ సమావేశములో అందరికి తెలుపుతూ వచ్చాడు. ఏలాగైతే దీని యొక్క రహస్యాన్ని మనము విచారించినప్పుడు యాజ్ఞ యాగాది క్రతువులు దేని నిమిత్తమై ఆచరిస్తూ వచ్చేవారనేది విచారణ చేస్తే మానవత్వమును ప్రకటితము గావించే నిమిత్తము, దివ్యత్వమును గుర్తించే నిమిత్తము, పవిత్రము గడిపే నిమిత్తము, పరమార్థమును అర్థము చేసుకునే నిమిత్తము, మానవత్వమును మరిచి దైవత్వములో లీనము గావించే నిమిత్తమై యీ యజ్ఞయాగాదులు ప్రారంభమయ్యాయి. స్వర్గము కావలెనని గాని, మనోభీష్టము నెరవేరాలని గాని ఆనాడు యజ్ఞయాగాదులు సల్పలేదు. దురదృష్టవశాత్తు కాలము గడిచే కొలది యీ పవిత్రత అంతా మరుగుపడుతూ వచ్చింది. ప్రతిదానికి స్వార్థము స్వార్థము స్వప్రయోజనము. త్యాగమనే భావము యేకోశ యందు కనుపించటం లేదు. త్యాగమే ప్రధానమైన యజ్ఞముగా రూపొందుతూ వచ్చింది. మానవ జీవితమంతయు ఒక యజ్ఞస్వరూపమే. తాను చేసే ప్రతి కార్యము కూడను యజ్ఞము యొక్క ప్రతిబింబములే. ప్రతిదానియందు త్యాగమనే భావమును అభివృద్ధి పరుచుకోవాలి. ఏ పని చేసినా తన నిమిత్తముగా తాను భావించాలి. తానంటే ఎవరు? తాను ఆత్మస్వరూపుడుగా విశ్వసించాలి. నేను ఎవరికోసమో యింత త్యాగము చేశాను, నేను ఎవరికోసమో సేవలు చేశాను అని భావించేవాడు పరమ అజ్ఞాని. నేను చేస్తున్నాను అనే భావము అహంకారమునకు కారణమవుతుంది. అహంకార రహితుడై అభిమానమును త్యజించి కర్తవ్యకర్మలు నిర్వర్తించే దానియందు నిత్యధర్మములను లక్ష్యమునందుంచుకోవాలి.

ఇట్టి మానవత్వాన్ని యీనాడు లోకములో స్థాపించే నిమిత్తమే యీ ఆధ్యాత్మిక కర్మలు ఆచరించటానికి ఒక కారణమైంది. ఎక్కడ చూచినా యీనాడు యజ్ఞములని చెప్తున్నారు. ఈనాటి యజ్ఞములన్నియు ఒక వ్యాపారరంగముగా రూపొందుతున్నాయి. ఎప్పుడు తన చేతిలో డబ్బు తగ్గిపోతుందో అప్పుడంతా ఏదో ఒక యజ్ఞమని ప్రారంభిస్తున్నారు. కారణమేమిటి తన నిమిత్తమై యజ్ఞము లాచరించటం యజ్ఞమని చెప్తుంటే అమాయక ప్రజలు డబ్బు నందిస్తారు. ఆ వచ్చిన ధనములో కొంత వరకు ఖర్చుపెట్టి మిగిలినది స్వార్థముగా వుపయోగించుకుంటారు. ఈనాడు ప్రతి కార్యము యిదే విధమైనదిగా రూపొందుతున్నది. సత్కర్మలన్నియు త్యాగభావముచేత స్వార్థరహితమైన తలంపుచేత తను ప్రారంభించాలి. త్యాగము లేని మాన

707108906

వునకు యేనాటికి శాంతి లభించదు. నిరంతరము పైకి నవ్వినట్లుగా కనుపిస్తాడుగాని లోపలంతా కుమిలి పోతుంటాడు.

ప్రేమస్వరూపులారా! ప్రధానమైన విషయము మీరు గుర్తించాలి. పరమ భక్తులమని, సాధకులమని, జ్ఞానులమని మీరు భావిస్తూ వుండవచ్చు. మొట్టమొదట మీరు అహంకారము నిర్మూలము గావించుకోండి. ఆడంబరములకు యే మాత్రము అవకాశము ఇవ్వవద్దు. త్యాగ భావము చేత సేవలు చేయండి. ఇదియే ఒక పెద్ద యజ్ఞము. ఇది కర్మ యజ్ఞము. లోపలిది బ్రహ్మయజ్ఞము. బ్రహ్మ యజ్ఞము యొక్క ప్రతిబింబమే కర్మ యజ్ఞము. కాని దురదృష్టవశాత్తు పవిత్రమైన వేదము జ్ఞానమయమైనదిగా వుండేది కాని దిన దినము మనకు మారుతూ వచ్చి ఒక వాఙ్మయముగా మారుతూ వచ్చింది. వేదము వాఙ్మయము కాదు. బ్రహ్మమయము. ఈనాడు వాక్కుతో మాత్రమే వుచ్చరిస్తున్నారు గాని క్రియా రూపములో యే మాత్రము దీనిని నిరూపించటం లేదు. అదే మనస్యేకం వచస్యేకం కర్మణ్యేకం మహాత్మనం. మనస్యన్యత్, వచస్యన్యత్, కర్మణ్యన్యత్ దురాత్మనం. లోపల ఒకటి బయట ఒకటి ఇది కేవలము ఒక విధమైన మానవత్వము కంటె హీనమైన స్థితి. ఏది చేసినా దైవాజ్ఞగా నీవు చేయాలి. దైవాజ్ఞ నీవు తుచ పాటించాలి. ఇదియే ఫలితము. దీనికి మించిన ఫలితము లేదు. దైవము స్వార్థ రహితమైన భావము. ఏది చేసినా జగత్తు కోసమనే చేస్తూ వుంటాడు. అకారణంగా తాను యేదీ ఆచరించడు. కారణం లోక కళ్యాణమే. ఇట్టి భావాన్ని మీరు గుర్తించినప్పుడే మానవత్వము సార్థకమవుతుంది. కనుక త్యాగ భావమును అభివృద్ధిగావించుకోవాలి. మనము ఎవరినో ప్రేమిస్తున్నామనుకోటం చాలా పొరపాటు. తన ఆనందము నిమిత్తమై తనను తాను ప్రేమిస్తున్నాడు. ఎవరిని ప్రేమించినప్పటికిని ఆత్మను ప్రేమించినట్లుగా భావించటం సరియైన ప్రేమ. ఒక వ్యక్తిని గాని, ఒక విషయమును గాని ఒక పదార్థమును గాని ప్రేమిస్తున్నానని భావించటము అజ్ఞానము. నేను దప్పియై నీరు త్రాగుతున్నాను. నీరు తృప్తి కోసం నేను నీరు త్రాగుతున్నానా నా తృప్తి కోసం నేను నీరు త్రాగుతున్నాను. ఆకలై అన్నము భుజిస్తున్నాను. ఇది అన్నం తృప్తి కోసం కాదు. నా తృప్తి కోసం భుజిస్తున్నాను. ఈ విధముగా చిన్న చిన్న విషయములను పరిశీలన చేసుకుంటూ పోతే ప్రతి చిన్న విషయమునందు తన తృప్తి, తన ఆనందము తనకు లక్ష్యంగా భావించుకుంటున్నాడు.

తానంటే ఏమిటి? దేహము కాదు. తానే దేహమైతే ఇది నా దేహమని యెందుకు చెప్పుకోవాలి. తాను ఆత్మస్వరూపుడే. ఈ ఆత్మనే సర్వత్రా వ్యాపించి వుంటున్నది. ఉపాధి భేదము తీసివేస్తే నీవూ నేను రెండూ ఒకటే. ఉపాధి వలనే యీ విధమైన భేదములు అభివృద్ధి అవుతున్నాయి. కనుక నిత్యం జ్ఞానమనంత మనే దీనిలో వుండిన అంతరార్థము గుర్తించుకోవాలి. ఈ విధమైన విచారణ చేస్తూ పోవాలిగాని యిదో భక్తి

707108907

భక్తి యని భజన చేసినంత మాత్రమున, జపము చేసినంత మాత్రమున కాదు. యజ్ఞము చేసినంత మాత్రమున కాదు. ధ్యానమునకు కూర్చున్నంత మాత్రమున కాదు. మనసును అరికట్టాలి. విశ్వాసమును పెంచుకోవాలి. అట్టి విశ్వాసము లేకుండా ఎన్నిరకములైన సత్కర్మలు ఆచరించినప్పటికిని అవన్నీ వ్యర్థములే. అట్టి విశ్వాసముతో నీవు యేచిన్న కార్యము చేసినప్పటికిని అదే మహత్తరమైన యజ్ఞంగా రూపొందుతుంది. భగవంతుడు ఎప్పుడూ quality చూస్తాడు గాని quantity చూడడు. అమృతము ఒక్క చుక్కైనా పవిత్రము. ఇక్కడ చుక్కనా, స్పూనా, టంబ్లరా యని విచారణ చేయనక్కర లేదు. నీవు నిర్మలమైన హృదయంతో నిస్వార్థమైన భావముతో చిన్న కార్యమునాచరించినప్పటికిని అది పెద్ద యజ్ఞముగా రూపొందుతుంది.

ప్రేమస్వరూపులారా! ఎన్ని దినములు మీరు ఉపన్యాసములు విన్నప్పటికిని మనలో మనసు ఎంతవరకు మార్పు చెందింది అనే విషయాన్ని మీరు విచారణ చేయాలి. కేవలము వినటము, ఆ విన్నంతవరకూ సంతోషపడటము తిరిగి ఇక్కడ నుండి వెళ్లిన తక్షణమే మరచిపోటం. ఇది సరైన పని కాదు. నిజమైన భక్తుడు చేయవలసినది కాదు. ఏ ఒకటి రెండైనా ఆచరణలో పెట్టి క్రమక్రమేణా పాశవికమైన భావాలు కొంతవరకునైనా దూరము గావించుకొని పరతత్త్వము వైపున ప్రయాణము చేసినప్పుడు సహజంగా దివ్యత్వము మీలో వికసిస్తుంది. అంతేగాని దినదినమునకు ప్రాకృతమైన విషయాల్ని బలపరచుకుంటూ, ప్రాకృతమైన సంబంధములను పెంచుకొంటూ ఈ ఆశలు మితిమీరిపోవటం వలనే మానవత్వము క్షీణించి కేవలము పశుత్వముగా మారిపోతున్నది. మానవత్వము నుండి దైవత్వమునకు పోవాలి గాని, మానవత్వము నుండి పశుత్వమునకు దిగరాదు. దీనికంతా మూలకారణము ఆశలే ఆశలే. ఆశలకు ఒక అంత్యమనేదే లేదు. అనిల కుమార్ కట్టకడపటికి ఒక ప్రార్థన చేశాడు. నాకు ఎంత ఇచ్చారో అంతే నాకు చాలు. నీ కృప ఒక్కటుంటే అంతే చాలు. కాని అన్నాడు. అది వున్నదో లేదో అది తరువాత విషయము. మనము కోరవలసింది అదియే. వున్నదానికి తృప్తి పడాలి. లేనిదాని నిమిత్తమై విచారము చేయకూడదు. పోయింది పోయినప్పటికి ఇది కూడా ఒక త్యాగమనే భావించాలి.

ఈనాటి మానవుని అశాంతికి మూలకారణము ఏమిటి? ఉన్నదానిపైన అలక్ష్యము. లేనిదానిపై ఆరాటము. దానివలనే అశాంతి అభివృద్ధి అవుతున్నది. ఉన్నదాన్ని అనుభవించటం లేదు. ఉన్నదాన్ని అలక్ష్యం చేస్తున్నాడు. లేనిదాని విషయమై ప్రాకులాడుతున్నాడు. ఇది ఎంత మూర్ఖత్వము చెప్పండి. ఉన్నదాన్ని అనుభవించు. ఇది అనుభవించటం లేదు. లేనిదానికై ప్రాకులాడటం ఎంత వెర్రితనము. ఎంత సంపాయించినప్పటికిని ఎన్ని పదవులనేలినప్పటికిని ఇవన్నీ ఒకనాటికి వ్యర్థమయ్యేవే. మొన్ననే చెప్పాను.

707108908.

ఏమి తాగాని వచ్చె ఏమిలాగాని పోయె
పుట్టినప్పుడు మరి గిట్టినపుడు
ధనము నెచ్చటికొను తానెను నెచ్చటికి
తెలుపరయ్య మీరె ఒప్పుకొందు.

ఎవరైనా చెప్పగలరా? ఊహూ. ఇది యేనాటికి మన వెంట రాదు అని తెలుసు. దాని నిమిత్తమై మనము ఎక్కువ ఎందుకు శ్రమలు పడాలి. వున్నంతవరకు సుఖజీవనం చేయి. ఉన్నదానిలో దానము ధర్మము గావించాలి. దినదినానికి పెంచుకుంటూ పోతుంటే యింక యేనాటికి మనసు వైరాగ్యం ప్రాప్తించేది. వైరాగ్యమనగా అన్నీ వదలిపెట్టమని కాదు.

ఆస్తి ఆలి వాడి అడవికేగుట కాదు
భావమందు శుద్ధభావము వీడుటే
త్యాగము గను అదియె యోగము గను.

దురాశకు మనం గురి కారాదు. దురాశ దుఃఖమునే అందిస్తుంది. ఉన్నదానితోనే తృప్తిపడి ఉన్నదానినే మంచి కార్యములలో ప్రవేశపెట్టి త్యాగభావము పెంచుకొని దైవ విశ్వాసము మనం అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. ఇదే నిజమైన యజ్ఞము. ఇట్టి బోధలు గావించే నిమిత్తమై యానాడు జనక చక్రవర్తి అనేక యాగములు యజ్ఞములు గావిస్తూ వచ్చాడు. ఆనాటి యజ్ఞములకు నేటి యజ్ఞములకు యెంతో వ్యత్యాసము వుంటున్నది. ఇవి ఆడంబరములతో గావించే యజ్ఞములు. అవి ఆత్మానందము నిమిత్తమై చేసే యజ్ఞములు చేసే వారికి మాత్రమే కాదు చూసే వారికి కూడను యిట్టి ఆత్మతత్వాన్ని అర్థమయ్యే రీతిగా బోధించటం జరిగేది. చిత్తమును భగవంతునకు అర్పితము గావించాలి. చిత్తము శుద్ధి చేసుకోవాలి. ఈ చిత్తమును ఏ అయ్యైన రీతిగా చేయుమని ప్రార్థించేదే నిజమైన ప్రార్థన.